

Adjunt la carta de coses.

Dimarts 12-3-40.

47

(68)

Maria nova: He rebut, ahir al tard, les teves dues cartetes dels dies 8 i 9. Venen bé com pots veure. Mentres tant no dignin res pots seguir-les, franquiejant així. Jo crec que es queixaran però encara no els hi deu fer mal, no et sembla?

Veig que la cosa de les allocucions rutlla. No està mal. Aci hi han de tot. Les dones, d'alguns les cobren, altres els demanen papers d'ací el Camp. Millor que ha tu no t'hagin demanat res en aquest sentit, ja que un paper per exemple certificant que no cobres res no sé si el treuria, malgrat que és cert ja que oficialment cobren dos ralets diaris, o sigui la paga de soldat. L'altre que donen és una prima, però, com et dic, és millor que amb el certificat que t'enviara sigui suficient.

Reneta nova, no sé res de París. Espero carta de la tia ja que són dues, les que jo li porto fetes. Amb tot segons diuen per aci, la cosa de l'evacuació rutlla i si això és cert tinc confiança que no quidem a terra. No és pas cert, Maria nova, que et renyés en les meves cartes. Si, pots dir-me tot quan et passi; jo solament volia dir-te que no agafessis l'aire per les fulles ja que moltes vegades es un mateix que inconscientment es crea una situació de malestar, injustificada potser. Tu aquí en ho deus fa temps: tens la impressió que et defenses les garrofes, no? Preu paciència i jo et prometo que segons siguin les noves que vinguin de la tia em bellugare i conseguire portar-te aci en una casa bona ja que buscaria en aquest sentit tota la garanties. Ara, seria absurd

el canvi. Es parla d'una grossa expedició per a final, d'aquest mes.
Una altra a començament de l'altre i jo no extraigaria que qual-
vol moment rebessim avis... Tu segueix comportant-te com fins
ara, demostrant que saps treballar i no prenguis les paraules aquelles
com dits per tu, comprens? Més, si tu pots cobrar ara les allocucions,
no és pas necessari que guardis el divers i els ofereixis a la bona Dne-
na, malgrat que estic segur que no els voldrà. Noveta nova, és qui-
t'ho d'esperar uns dies, i sortirem de dubtes.

Oh! si, tens bona raó. Si jo ací pogués aconseguir la llibertat i
treballar com avui però cobrant el que sui defenso, naturalment que
essia absurd sortir de França. Tu podries viure ací i ací en qual-
vol recó referirem la nostra vida i per ens imputaria resistir uns
anys, els fossin esperant que a Espanya és creixin les condicions
favorables per a retornar allí, però això ho veig quasi impossible.
Cas que no poguessim sortir allavors com a mal menor és el buscar-te
qualcom^{ad} ja tal de'aprofitar les escases hores que donen, o aconseguiria
de permetre els diumenges de repós.. No t'espantis però, ací com allà
amb llibertat ens obrirem canvi. Tenim salut que és ço que interessa
i aviat haurem superat les dificultats i tornara a somriure, el nos-
tre amor. Després de tot som de bon accontentar. Dus cadies, i
un recó de casa ens basten per a fer un min agradable. Cert, no
Maria del meu cor?

13-3-40. Bé ja escriuré a la Mercedes. Si no ho havia fet un piquet

tu omplis bé aquest demé. Un dia d'aquest, et faré unes ratlles per Cervera i les guarda i envies quan et sembli. D'acord, mocosa mera?

Ja ets ben forqueta, ja. M'ha que envien els envios en carta ordinària!!

Y si els perden. Que creus que som a Espanya on sempre en fliem de nous i se'ns perdien per les butxaques? No ho facis més i millor és que donquis la nota al carter, cas de no poder anar a correus, i ell et cuidaria de fer el giro. Pensa que hi ha censura i si obren la carta ja has rebut.

Y veneta mera ben poqueta, cosa que puc dir-te de la vida d'ací. Jo resistixo bé, malgrat crequis veure en les cartes algun pessimisme i alguna queixa. Ah! Si tots els altres tinguessin el treball meu!! No faig apens res. Ací resistint i si qualcun m'amarga la vida és la terra llunyana.

Si et tinguis a tu, malgrat for mitja hora diàriament, poguis veure't abraçante, fe la nostra xerradeta, que més podria desitjar? Toque a resistir ací i ja me'n he fet el cor fort. Si no hi haguessin les perspectives de terra, acollidors, ja veis que barrinava i buscava solució. Ara esperem, com et deia, veneta mera, i si fracassa la sortida tinguis confiança i ens veurem també aviat. Tens raó i jo t'ho deia. No és cap solució aconseguir un permis de tres dies, ni de cinc que és el màxim que donen.

Preferixo que els diners que jo gastaria en el viatge, cas que no sortim els gastis tu per viure ací però ja no lluny de mi per mai més. La Mercedes la xicota ja havia pensat que ara tu podries anar allí.

Si estessis soleta, si seria una bona solució per a tu, però, sense volguer ésser egoïsta, seria absurd que anessis allí allunyant-te més i més de mi. Si dintre França tal fe un desplaçament, que no sigui el del vaixell, no serà pas allà amb ella si val el meu vot. Ara, amb les

allocucions que ella cobrarà amb més dret que tu ja que ell és 'aix
armes,' pot resistir. Certament i és (ja està fet i mai se'n sap que ne's
millor) l'entrar ací amb l'estat que ho feu fou la seva equivocació.
Avui amb els tres grandets ella podria defensar-se bé les diferències que
li mangressin. Ara amb la mesura ja enté un feix. Però, que hi
farem!! Sempre t'havia dit que ell és un cap boterut i mira que
quan feu el fet, no és que no és vege's ja alguna cosa del fracàs de
la guerra i més ell podria saber-ho, estant or, estava si l'home tirà
pel dret. Nosaltres podiem fer igual, però creu, Maria meva, que mal-
grat la gran il·lusió que em fa tindre un marces, no em pesa pas,
gents haver tingut senderi. Tu te'ys hauries vist un tip i jo ací
hauria estat doble el patir. Ara i entre nosaltres, ja saps que
els revolans tenen un fetge com una casa. No ve'ls hi pot dir
jovè aquesta és la veritat.

Maria meva, oi t'estimo!! Juan, t'engoro!! Ja aca-
ba aquest suplici de la separació. Ve i s'apropa el jorn felix del
nostre retrobament. Ell marcarà una nova etapa de la nostra vi-
da, tan jove i tan plena d'acostejaments. Viudran novament els
dies plàcids or tu i jo més aferrats que mai en el nostre amor
començaran a cantar l'himne a la vida!! Però a mi no hi ha al-
tra esperança: sense ella la meua sensibilitat el meu cor seria mort.
Ara la sensibilitat i el cor segueixen ferms amb una esperança ja
ben somniada en aquesta llarga prova de captivitat.

Avui trobare' segur una canteta teua, no?

Fota l'estimació i l'amor del teu Pepe)